

Bogoljubna pastarica.

Živela je v samotnem kraju ubožna pastarica, ki je prisrčno ljubila presveto Devico. Kadar se je njena čredica mirno pasla, je šla na bližnji hribček v kapelico Matere božje in je tam pobožno molila in detinsko častila nebeško Kraljico. Preprosto je zaljšala Marijino svetišče, kakor je vedela in znala. Nekega dne je nabrala cvetic po travniku, jih povila v venec in ga položila na glavo Marijinega kipa ter je zaupno govorila: »O Mati moja, kako rada bi ti na glavo dala zlato ali biserno krono; pa kaj, ko sem tako ubožna; sprejmi torej ta borni cvetlični venec v znamenje moje ljubezni do tebe!«

Tako in enako je dobra deklica častila Mater božjo in stanovitno obiskovala njeno svetišče na gričku. In nebeška Kraljica ji ni dolžna ostala.

Nenadoma je deklica nevarno zbolela in bližala se ji je zadnja ura. Zapuščena je ležala na postelji v revni koči. Njeni ljudje so imeli ravno veliko dela na polju, in ker niso mislili, da je smrt že tako blizu, so pustili ubogo hčerko samo doma. Uboga deklica pa je čutila, da se ji bliža smrt, in — oh, tako rada bi bila še prejela svete zakramente; pa nikočar ni bilo, da bi ji šel po duhovna. V tej veliki stiski se zaupno obrne do svoje nebeške Matere in jo milo prosi, naj je ne zapusti v tej stiski. In usmiljena Mati ni zapustila svoje zveste častilke. Nenadoma stopita v hišo dva misijonarja, ki sta se, trudna po dolgem potovanju, hotela tu nekoliko odpočiti. Prepričana, da ju je poslala Mati božja, se neizmerno razveseli in ju prosi, naj ji podelita sveto popotnico. Rada ji izpolnita željo. Ko je po njunem posredovanju prejela svete zakramente, se je deklica hvaležno nasmehljala in mirno zaspala v Gospodu, šepetaje besede: »O dobrotljiva, o usmiljena, o sladka Devica Marija!«

